

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. Října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2014, č. j. MSK 35300/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 2. 2015, č. j. 20 A 18/2014 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Magistrátu města Karviná ze dne 30. 12. 2013, č. j. MMK/189140/2013, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 1500 Kč a byla mu uložena povinnost uhradit náklady řízení. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 5. 9. 2013 ve 21:10 hodin v Karvině na ul. Rudé Armády užil vozidlo, ačkoliv bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích (neplatná technická kontrola a měření emisí). Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce podal blanketní odvolání. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterou krajský soud rozsudkem ze dne 18. 2. 2015, č. j. 20 A 18/2014 - 33 zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že nebyl správním orgánem prvního stupně řádně předvolán k ústnímu jednání, resp. nebyl vyrozuměn o tom, zda byla akceptována jeho omluva z ústního jednání nařízeného na den 18. 12. 2013. Krajský soud dospěl k závěru, že nedošlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, neboť bylo na žalobci, aby si ověřil, zda jeho omluva byla přijata a stejně tak jde k tíži žalobce, pokud si řádně nepřčetl předvolání, ve kterém správní orgán prvního stupně stanovil náhradní termín ústního jednání.

Důvodnou krajský soud neshledal ani žalobní námitku, podle níž žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí v řízení před správním orgánem prvního stupně. Podle krajského soudu ze spisu vyplývá, že žalobce byl poučen o svém právu vyjádřit se k podkladům a bylo mu umožněno seznámit se s těmito podklady, čehož ale žalobce nevyužil, stejně jako možnosti seznámit se s podklady v průběhu řízení odvolacího.

Krajský soud nepřisvědčil ani další námitce žalobce, který tvrdil existenci okolnosti vylučující protiprávnost spočívající v tom, že žalobce měl jet nezpůsobilým vozidlem jen cca 500 m do garáže, ve které měl uskladněnou elektroniku, a to z toho důvodu, že mu byla doručena SMS zpráva o narušení bezpečnostního systému v garáži. Krajský soud s ohledem na to, že žalobce tuto okolnost neuvedl v oznámení o přestupku, neuplatnil ji ani v průběhu správního řízení a nebyla potvrzena ani svědkem, hodnotil tuto obhajobu žalobce jako účelovou a naprosto nevěrohodnou. Ze všech uvedených důvodů krajský soud žalobu žalobce zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že v předvolání k ústnímu jednání přehlédl informaci o náhradním termínu ústního jednání a polemizuje s názorem krajského soudu, který přehlédnutí přičítá k tíži stěžovateli. Stěžovatel namítá, že informaci o náhradním termínu uvedl správní orgán prvního stupně v jiné části předvolání než termín řádného ústního jednání, a to v samém závěru předvolání v části „Poučení“, kde stěžovatel tuto informaci neočekával. Stěžovatel stejně jako v žalobě namítá, že správní orgán má povinnost vypracovávat písemnosti srozumitelně a přehledně. V této souvislosti stěžovatel odmítl argument krajského soudu, že data náhradních termínů ústního jednání byla tučně zvýrazněna a uvedl, že na důkaz předkládá kopii předvolání, které bylo doručeno stěžovateli, a ve kterém náhradní termíny ústního jednání zvýrazněny nejsou.

Stěžovatel dále namítá, že mu nebylo správním orgánem sděleno, kdy nejpозději se bude moci seznámit s podklady pro rozhodnutí. Oznámení správního orgánu, že práva dle § 36 správního řádu může stěžovatel uplatnit „vždy při ústním jednání“ pokládá stěžovatel za nedostatečné. V rámci této námítky stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 258/2008 - 55. Dle stěžovatele krajský soud tuto otázku

pokračování

posoudil nesprávně, pokud dospěl k závěru, že mu bylo seznámení se s podklady pro rozhodnutí umožněno.

Krajský soud odmítl tvrzení stěžovatele, že nezpůsobilé vozidlo použil k jízdě do garáže s elektronikou poté, co dostal zprávu o narušení objektu garáže, a posoudil tuto jeho obranu jako účelovou a nevěrohodnou. Stěžovatel namítá, že krajský soud jeho tvrzení o existenci okolnosti vylučující protiprávnost neposoudil správně; uvádí, že na místě přestupku nebyl řádně poučen o možnosti se vyjádřit a nelze mu přičítat k tíži, že se písemně nevyjádřil do oznámení o přestupku. Pokud krajský soud konstatoval, že uvedené tvrzení stěžovatele nepotvrdil policista, který byl v řízení vyslechnut, pak stěžovatel namítá, že krajský soud pominul možnost, že předmětnou okolnost sdělil druhému z policistů. V důsledku „finty“ správního orgánu, který stěžovatele nepředvolal k ústnímu jednání, resp. jej „předvolal nesrozumitelným způsobem“, nemohl stěžovatel svou obhajobu přednést před správním orgánem. Na podporu svého tvrzení o existenci okolnosti vylučující protiprávnost jednání stěžovatel označil a předložil potvrzení společnosti, která provozuje alarmový systém. Krajský soud tento důkaz opomenul a vůbec se jím nezabýval.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl námitku stěžovatele, že nebyl řádně informován o náhradních termínech ústního jednání a odmítl rovněž námitku nesrozumitelnosti předvolání. Pokud stěžovatel i jeho zmocněnec text předvolání nečetli, jde o hrubou nedbalost, která jde k tíži stěžovatele. Námitku, že náhradní termíny nebyly v předvolání zvýrazněny, neuvedl stěžovatel v žalobě a je proto nepřipustná, nicméně předvolání by bylo dostatečně srozumitelné i bez tučně zvýrazněného textu. Žalovaný navrhuje, aby byl stěžovatel vyzván k předložení originálu předvolání, které mu bylo doručeno, neboť předložení pouhé kopie nepokládá žalovaný za dostatečné.

Pokud jde o námitku, že stěžovateli nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, odkazuje žalovaný na své vyjádření k žalobě a odvolává se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36.

K posouzení tvrzené okolnosti vylučující protiprávnost odkazuje žalovaný na odůvodnění rozsudku krajského soudu a podotýká, že i v případě, že by tvrzení stěžovatele bylo považováno za pravdivé, nešlo by o okolnost vylučující protiprávnost jednání stěžovatele, neboť hrozící nebezpečí bylo možno odvrátit přivoláním Policie ČR, a to i hlídky provádějící silniční kontrolu stěžovatele.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve z úřední povinnosti zabýval případnou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu. Stěžovatel své stížnostní námitky sice výslovně nepodřadil příslušnému zákonnému kasačnímu důvodu a námitku nepřezkoumatelnosti výslovně neuplatňuje, ale upozorňuje na nedostatky odůvodnění rozsudku krajského soudu, z nichž by tato vada mohla být zjištěna.

Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek.

Stěžovatel namítal, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou existence okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání. V této souvislosti stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že opomenul důkaz, který stěžovatel označil v žalobě, a to potvrzení společnosti provozující alarmový systém o tom, že tato „vygenerovala hlášení o neoprávněném vstupu do chráněného objektu“. Tato námitka není důvodná.

Jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud se s tvrzením stěžovatele, že nezpůsobilé vozidlo použil ve snaze zabránit krádeži, vypořádal dostatečným způsobem. Krajský soud této obraně stěžovatele neuvěřil a hodnotil ji jako účelovou, přitom konstatoval, že stěžovatel tvrzené skutečnosti neuvedl na místě samém do oznámení o přestupku, přičemž se do oznámení o přestupku odmítl vyjádřit a tvrzení stěžovatele nepotvrdil ani zasahující policista, který byl vyslechnut v průběhu řízení. Stěžovatel navíc uvedené okolnosti neuplatnil ani v dalším průběhu správního řízení. Krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že stěžovatel svým jednáním naplnil materiální stránku přestupku a konstatoval správnost právní kvalifikace správního deliktu tak, jak byla provedena správními orgány. Skutečnost, že krajský soud v odůvodnění výslovně nezmínil důkaz potvrzením o aktivaci alarmu v garáži stěžovatele, nečiní rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným a nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že krajský soud argumentaci stěžovatele neuvěřil, přitom poukazuje mj. na skutečnost, že stěžovatel zmíněné okolnosti netvrdil ani v průběhu správního řízení. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Krajský soud poukázal zejména na procesní strategii obrany stěžovatele, který se odmítl vyjádřit na místě samém, v oznámení o přestupku se nevyjádřil a okolnosti, které ho vedly k užití nezpůsobilého vozidla, uvedl až v žalobě, ačkoli je mohl

pokračování

uvést již v oznámení o přestupku, resp. kdykoli dříve, což by byla naprosto přirozená reakce člověka, který by byl v podobné situaci jako stěžovatel.

Stěžovatel v průběhu správního řízení nenamítal ničeho vůči skutkovým zjištěním a proti prvostupňovému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal a je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat. v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Přitom stěžovateli nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel přestupek spáchal, muselo být jasné, z jaké skutkové podstaty správní orgán prvního stupně vycházel při svém rozhodování. Za situace, kdy stěžovatel podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení.

Lze tedy konstatovat, že krajský soud se dostatečně vypořádal s námitkou existence okolnosti vylučující protiprávnost a svůj závěr i řádně a přezkoumatelně odůvodnil.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že poté, co se omluvil z nařízeného ústního jednání, nebyl informován o dalším postupu a nebyl mu oznámen další termín ústního jednání.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že Magistrát města Karviná adresoval stěžovateli předvolání k ústnímu jednání na den 18. 12. 2013 v 10:00 hod. V předvolání je uvedeno, co bude předmětem jednání, tzn. jakého jednání se měl stěžovatel dopustit a z jakého přestupku je obviněn. Součástí písemnosti je dále poučení a v závěru textu předvolání je samostatný odstavec, ve kterém je uvedeno, že v případě řádné omluvy na stanovený termín ústního jednání, se stanovuje náhradní termín na den 30. 12. 2013 v 8:00 hod. a v případě řádné omluvy i na tento termín se stanovuje další náhradní termín na den 6. 1. 2014 v 10:00 hod. Stěžovatel stejně jako jeho zmocněnec převzali předvolání dne 4. 12. 2013.

Ze správního spisu dále vyplývá, že podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 11. 12. 2013 se zmocněnec stěžovatele omluvil z ústního jednání nařízeného na den 18. 12. 2013, a to ze zdravotních důvodů, které doložil dokladem o pracovní neschopnosti. Současně zmocněnec požádal o stanovení nového termínu ústního jednání. Dle úředního záznamu ze dne 13. 12. 2013 byla zmocněnci zaslána SMS s informací, že náhradní termín je stanoven písemností ze dne 20. 11. 2013. K ústnímu jednání konanému v náhradním termínu dne 30. 12. 2013 se stěžovatel ani jeho zmocněnec nedostavili, aniž by svou účast řádně omluvili. Správní orgán prvního stupně proto v souladu s § 74 zákona o přestupcích věc projednal v nepřítomnosti obviněného.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že je nepochybné, že stěžovatel a jeho zmocněnec byli řádně předvoláni k ústnímu jednání konanému dne 30. 12. 2013. Byť byla informace o stanovení náhradních termínů ústního jednání uvedena v jiné části předvolání než termín

řádného ústního jednání, je zřejmé, že text předvolání je přehledný a srozumitelný, odstavec obsahující náhradní termíny ústního jednání je oddělen od textu poučení mezerou, je psán stejnou velikostí písma, přehledně a srozumitelně. V žádném případě nelze přisvědčit stěžovateli, který správnímu orgánu vytýká, že důležitou informaci o náhradních termínech „zakomponoval mezi rutinní poučení“, a jednal unfair.

Pokud stěžovatel resp. jeho zmocněnec tvrdí, že text s náhradním termínem přehlédl, nelze než konstatovat, že se jedná o pochybení, které jde jednoznačně k tíži stěžovatele. Text předvolání netrpí žádnými vadami a je přehledný a srozumitelný do té míry, že Nejvyšší správní soud nepokládá za podstatné, zda byl text obsahující náhradní termíny tučně zvýrazněn, či nikoliv. Argument stěžovatele, že v předvolání, které obdržel, nebyla data náhradních termínů tučně zvýrazněna, hodnotí Nejvyšší správní soud jako přípustný, neboť stěžovatel v tomto případě nerozšiřuje žalobní argumentaci o další žalobní bod. Nejvyšší správní soud však tuto námitku stěžovatele nepokládá za důvodnou, neboť pro posouzení zákonnosti postupu správního orgánu prvního stupně není podstatné, zda text předvolání, který byl jinak přehledný a srozumitelný, obsahoval i tučně zvýrazněné části.

Zdejší soud se ztotožnil i se závěrem krajského soudu ohledně námitky stěžovatele, že mu nebylo sděleno, kdy nejpozději se bude moci seznámit s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vzhledem k uvedenému je nutné zkoumat především na otázku, zda byl stěžovatel poučen o svém právu podle § 36 odst. 3 správního řádu ve fázi řízení, kdy bylo zřejmé, že správní orgán ukončil dokazování a je připraven na základě prokázaného skutkového stavu o věci rozhodnout.

Jak lze vyčíst z předmětného předvolání k ústnímu jednání na den 18. 12. 2013, stěžovatel byl poučen o svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí. V písemnosti je výslovně stanoveno, že stěžovatel bude mít možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání. Současně byl stěžovatel poučen o tom, že po dohodě může být stanoven i jiný termín pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Jednání nařízené na den 18. 12. 2013 bylo pro důvody na straně stěžovatele zrušeno, další jednání se konalo v náhradním termínu dne 30. 12. 2013, ke kterému se stěžovatel ani jeho zmocněnec bez řádné omluvy nedostavili. Po ústním jednání správní orgán již nerozšiřoval spisový materiál o žádné další podklady.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl poučen o tom, že bude mít možnost při ústním jednání vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a z poučení bylo zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí ve věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, proto nelze dospět k závěru, že by došlo k porušení stěžovatelova práva. Pokud stěžovatel argumentuje tím, že ve věci žádal o stanovení nového termínu ústního jednání a nemohlo být proto zřejmé, jaké důkazy bude žalobce při ústním jednání

pokračování

navrhovat k provedení a kdy bude dokazování ukončeno, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že je na úvaze správního orgánu, kdy na základě úplných podkladů bude připraven vydat rozhodnutí.

Pokud stěžovatel odkázal na případ řešený Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 - 55, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto rozhodnutí na případ stěžovatele nedopadá. V uvedeném rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem uznal za důvodnou námitku žalobkyně, která v rámci vodoprávního řízení byla při zahájení řízení poučena o svých procesních právech, která mohla uplatnit v průběhu celého řízení, přičemž soud uzavřel, že z takového časového vymezení nelze jakkoliv dovodit přesný termín, kdy má dojít k ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí a dokdy může žalobkyně uplatnit své výhrady a procesní návrhy. V projednávané věci však byl stěžovatel vyrozuměn o konkrétním termínu, ve kterém mohl realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že v postupu správního úřadu prvního stupně neshledal pochybení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu